

Jak větríčky učili létat ptáčata

Bylo slunné jaro a ptačí tátové a mámy vyváděli děti z hnízd. Malá ptáčata ještě neuměla létat. To není jen tak, pustit se hnízda, když je pod vámi taková spousta vzduchu a pod vzduchem tvrdá země. Můžete žuchnout rovnou na zobák.

A tak se ptačí rodiče vydali za větríčky a třemi ptačími jazyky – vlaštovštinou, špačtinou a pěnkavštinou – zaštěbetali:

„Poslyšte, mládenci, když už vás tu máme, pomozte těm na-

ším holátkům! Napoprvé je trošku nadnášejte, než si na život ve vzduchu zvyknou. A kdybyste viděli, že nějaký ten mrňous padá, tak ho podržte!“

Radovánkovi a Vichurovi se moc nechtělo. Totiž abyste rozuměli, když bratříčci zrovna nedělají vítr, hrají si jako úplně normální kluci. Nejraději s Jajdou, která je sice lidská holka, ale nezkazí žádnou legraci.

S Jajdou chodí do třídy takový hromotluk. Říkají mu Dělbuch, protože vyrábí bouchací kuličky. Když na kuličku někdo šlápne, bouchne to hůř než rána z děla. Každý zaječí leknutím, a to Dělbucha baví. Hrozně rád děsí slabší děti. Prvňáčkům nastavuje nohu, kočkám přivazuje na ocásky roští a holkám hází do vlasů kudlibabky. Tak se ve Větrné Lhotě říká květům lopuchů.

Nikdo toho kluka nemá rád a všichni se ho bojí. Jenom Jajda ne. Jajda se totiž Dělbuchovi líbí. Proto Dělbuch žárlí na větříčky. Chtěl by s Jajdou kamarádit jen on sám.

„Jajdo! Mám spoustu bouchacích kuliček! Pojd' se mnou k potoku, budeme plašit ryby, jo?“

Ale to Jajdu ani nenapadlo! Seděla na louce a zdola koukala na bratříčky, jak kolíbají ptáčata. Moc ji to bavilo. Taky by ráda vyletěla k nebi a nechala se houpat jako pírko. Radovánek foukal opatrně a ptáčci lehounce klouzali po větrném proudu. Zato Vichura s nimi pěkně roštačil. Občas jim tak foukl pod křidýlka, že svištěli nebem jako vrtulník.

„Jajdo!“ dupl Dělbuch, a aby viděla, jak je silný, mrskl bou-

chací kuličkou o placatý kámen. „Pojď se mnou! Nebo ti něco provedu!“

„Neplaš ptáčky!“ zavolał Radovánek z nebe.

A Vichura zahrozil:

„A Jajdu nech na pokoji! Jajdu chráníme brácha a já!“

„Sklapněte, vy tajtrlíci!“ houkl Dělbuch. „S váma se nebavím! Vy dva jste pro mě vzduch!“

Větríčci se po sobě jen podívali. Očima jim přeplul mráček, ale pak v nich zajiskřilo slunko. Tak vzduch, říkáš? No dobrá! Když vzduch, tak vzduch!

„Jajdo, chyt' se nejbližšího stromu!“ zavolali. „Pořádně se drž a něco uvidíš!“

Jajda pevně objala mohutný dub. Vichura mrkl na vyjevené ptáčky.

„Mrňata! Teď si taky něco užijete! Bude to jako bojová hra!“

Bratříčci se snesli k zemi a foukli ze všech sil. Mocný vítr podebral Dělbucha a vynesl ho až nad koruny stromů.

„Nééé! Nechte mě!“ kvičel Dělbuch a mával rukama jako vyděšený pták.

Vichura ho odfoukl k lesu a Radovánek zase nad potok. Přehazovali si ho tam a zpátky jako nafouknutý balon. Pak ho obrátili hlavou dolů a Dělbuchovi se vysypaly z kapes všechny kuličky. To byl randál, až zaléhaly uši. Jajda se vší silou držela dubu, zatímco Dělbuch lítal jako pometlo.

A co dělali malí ptáčci? Smáli se! Tak se bavili, že úplně zapomněli na strach, a lítali v tom zmatku, jako by to uměli odjakživa.

Konečně snesli větríčci Dělbucha zpátky na zem. Všechno se uklidnilo, ztichlo a Jajda pustila kmen dubu.

„Tak co, Dělbuchu?“ ptali se větríčci. „Pořád jsme pro tebe vzduch?“

Ale Dělbuch nemohl ani mluvit. Oči mu lezly z důlků a klepal se po celém těle jako nastydlý jezevčík.

„Ještě jednou podrazíš někomu nohy a my tě s bráchou odfoukneme až někam do Tramtárie!“ řekl docela mile Radovánek.

„A tam sídlí náš strejda Tajfun a ten je stokrát silnější než my. Uplácá si z tebe mičudu a bude si s ní pinkat o zem!“ zašklebil se Vichura.

„Běž domů, Dělbuchu!“ poplácala ho po zádech Jajda. „Myslím, že už se ti plašit ryby nechce, vid'?“

To tedy opravdu nechce, pomyslel si Dělbuch a na roztrásených nohou ťapal pryč. Pochopil, že vzduch je velká síla. A taky poprvé na vlastní kůži poznal strach.

Ulítaní větříčci si sedli do trávy k Jajdě a Jajda jim pletla věnečky z pampelišek. A když se pak vrátili ptačí rodiče domů, nestačili žasnout, jak už ti jejich drobečkové lítají. Ptáčata rejčila vzduchem jako letadýlka. Byla to prostě paráda!

„Tak moc děkujeme, větříčkové!“ zaštěbetali pěnkavsky i vlaškovsky i špačsky.

„Rádo se stalo!“ řekl Vichura a Radovánek dodal:

„Příští jaro si nás zavolejte zase!“

